

De fulgtes gennem Haven.

Denne, der ligesom selve Præstegaarden var en af „Million-præstens“ Efterladenskaber, mindede med sine udstrakte Græsplæner, sine Busketter, sine store Stenvaser, sine lange Alleer og kunstfærdigt tilklippede Ligusterhække nærmest om en adelig Herregaardspark — og Provst Tønnesen satte en Ære i efter Evne at vedligeholde den i dens fordums Herlighed. Over en dyb Grøft, der gennemskar Haven, var der bygget en Træbro i kinesisk Stil med Dragehoveder og Bambustag, — og over denne Bro gik nu Frøken Ragnhild og Emanuel.

„Nu,“ sagde den sidste efter nogle Øjeblikkes Tavshed. „Tør jeg saa spørge, hvad det er, De ønsker at sige mig, Frøken?“ Hun lo lidt.

„Er De saa nysgerrig?“

„Ikke netop det. Men — ærlig talt — jeg er optaget. Som De ser, er jeg rejseklædt, pilgrimsklædt . . . jeg er paa Vejen ud til mit forjættede Land!“

„Deres forjættede Land. Hvad mener De?“

„Aa . . . jeg mener egentlig ingenting dermed,“ sagde han alvorlig og saae ned for sig.

De gik atter et Par Minutter i Tavshed.

„Hvor De dog egentlig er et utaknemligt Menneske!“ sagde hun saa med et Forsøg paa igen at anslaa en munter Tone. „Jeg kunde virkelig have Lyst til at holde en lille Straffeprædiken for Dem. Kan da intet i Verden længer slaa et Smil af Deres Ansigt? . . . Jeg vil sige Dem, jeg er virkelig paa Vej til at blive en Smule fornærmet paa Dem. Jeg er f. Eks. overbevist om, at De slet ikke har lagt Mærke til, hvorledes jeg idag havde pyntet Frokostbordet — alene fordi De forleden sagde, at De satte mere Pris paa at se en Blomsterbuket end en Oksesteg paa et Bord. De veed, at jeg for mit Vedkommende absolut foretrækker Oksestegen.“

Han smilte adspredt.

„Jeg føler det godt, Frøken — jeg er et ganske uværdigt Menneske. Skænd kun paa mig . . . jeg fortjener det vist. Det er sandsynligvis saadan en Slags Børnesygdom, jeg er ifærd med